

POSTANOWIENIE

Dnia 25 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie **P.B.**
skazanego z art. 258 § 1 k.k. i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
w dniu 25 marca 2025 r.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 18 lipca 2024 r., sygn. akt II AKa 11/24,
zmieniającego w części wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi
z dnia 17 marca 2023 r., sygn. akt XVIII K 169/19

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

[WB]

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 marca 2023 r., sygn. akt XVIII K 169/19 Sąd Okręgowy w Łodzi uznał m.in. oskarżonego P.B. za winnego popełnienia czynów wyczerpujących dyspozycję, odpowiednio: art. 258 § 1 k.k.; 279 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (x2) za których popełnienie wymierzył mu kary: 8 miesięcy pozbawienia

wolności, 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 80 złotych każda, oraz dwukrotnie kary 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 80 złotych każda. Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k., sąd wymierzył oskarżonemu karę łączną 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 350 stawek dziennych po 80 złotych każda.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca P. B., który zaskarżając powyższy wyrok w całości, postawił zarzuty:

„1. obrazę przepisów postępowania, a to art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k., która miała wpływ na treść rozstrzygnięcia, a polegającą na:

- a) bezzasadnej odmowie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego G. Ś. , który konsekwentnie nie przyznawał się do sprawstwa i winy,*
- b) bezzasadnej odmowie wiarygodności wyjaśnieniom P. B. , konsekwentnie nie przyznającego się do sprawstwa i winy,*
- c) niezasadnym uznaniem za w pełni wiarygodne zeznania świadka R. G. oraz wyjaśnień oskarżonych P. P. i A. K. ,*

2. błąd ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, a mających wpływ na treść wyroku poprzez bezzasadne uznanie, że oskarżeni dopuścili się zarzucanych im czynów, w sytuacji gdy zgromadzony i utrwalony materiał dowodowy nie dostarcza do tego jednoznacznych i niebudzących wątpliwości podstaw.

A nadto:

3. rażąco niewspółmierność orzeczonych wobec każdego z oskarżonych kar jednostkowych za przypisane im poszczególne czyny przestępne, jak i rażąco niewspółmierność orzeczonych kar łącznych wobec każdego z oskarżonych.”

W konkluzji obrońca wniósł co do P. B. o:

„a / uchylenie orzeczenia o karze łącznej

b/ zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie tego oskarżonego od przypisanych mu czynów

c/ zmianę zaskarżonego wyroku poprzez złagodzenie kar jednostkowych wymierzonych za poszczególne czyny i złagodzenie orzeczenia o karze łącznej, ewentualnie złagodzenie orzeczenia li tylko w zakresie kary łącznej.”

Wyrokiem z dnia 18 lipca 2024 r., sygn. akt II AKa 11/24, Sąd Apelacyjny w Łodzi zaskarżony wyrok co do P. B. zmienił w ten sposób, że podstawę skazania i wymiaru orzeczonych wobec niego kar i kar łącznych uzupełnił o art. 4 § 1 k.k., a w pozostałym zakresie utrzymał go w mocy.

Kasację w tej sprawie wniósł obrońca skazanego zaskarżając wyrok sądu odwoławczego w całości, wskazując na:

„ obrazę art. 439 par. 1 pkt 2 k.p.k., a polegającą na nienależytej obsadzie Sądu polegającej na braniu udziału w rozprawie odwoławczej i wyrokowaniu w sprawie przez Sędziów Sądu Apelacyjnego w Łodzi X.Y., X.Y.1 oraz X.Y.2, powołanych do pełnienia Urzędu w wyniku przeprowadzenia procedury w Krajowej Radzie Sądowniczej w oparciu o wadliwą procedurę powołania, co w ocenie TSUE w orzeczeniu z 2021 roku jest praktyką nieprawidłową, wpływającą na zależność Sędziego od władzy wykonawczej.”

Wskazując na powyższe obrońca skazanego wniósł o *„uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji.”*

W odpowiedzi na wniesioną kasację, Prokurator Prokuratury Regionalnej deleg. do Łódzkiego Wydziału Zamiejscowego Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej w Łodzi wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasację obrońcy skazanego należało oddalić w trybie przewidzianym w art. 535 § 3 k.p.k.

Odpowiadając na jedyny zarzut jaki w kasacji postawił obrońca skazanego, a wskazujący na wystąpienie w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej w związku z orzekaniem w postępowaniu odwoławczym przez sędziów X.Y., X.Y.1 i X.Y.2, powołanych na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa (dalej KRS), w składzie ukształtowanym ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r., trzeba przypomnieć, że zgodnie z treścią uchwały składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., BSA I - 4110-1/20 oraz uchwały Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r. I KZP 2/22, możliwość skutecznego zakwestionowania prawidłowości obsady sądu - w przypadku sądu powszechnego

- uwarunkowana jest wykazaniem, że w konkretnej sprawie wadliwość procesu powołania sędziego prowadziła do pozbawienia sędziego przymiotu niezawisłości i bezstronności w ujęciu obiektywnym, a w konsekwencji sądu orzekającego - do utraty przymiotu sądu jako sądu niezależnego i bezstronnego. Brak jest zatem – w obecnym stanie prawnym – podstawy do przyjęcia w sposób generalny, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Oznacza to, że udowodnienie zaistnienia nienależytej obsady sądu wymaga wykazania *in concreto*, iż sędzia nie gwarantuje minimalnego standardu bezstronności i niezawisłości.

Sąd Najwyższy rozpoznający niniejszą sprawę w pełni podziela zaprezentowane stanowisko. Skarżący nie wskazał w kasacji żadnych konkretnych okoliczności dowodzących istnienia związków tych trojga sędziów z władzą wykonawczą, która w roku 2017 przeprowadziła niekonstytucyjne zmiany w obsadzie KRS a także czyniła – również w ten sposób co do zmiany zasad wyboru członków do KRS - starania do podporządkowania sobie władzy sądowniczej. Dlatego też odwołanie się przez obrońcę skazanego jedynie do faktu powołania wskazanych w kasacji sędziów Sądu Apelacyjnego w Łodzi, w konsekwencji rekomendacji KRS ukształtowanej ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, nie jest wystarczające do wskazania braku bezstronności tych sędziów, a tym samym zaistnienia w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej w postaci nienależytej obsady sądu odwoławczego. Co istotne, Sąd Najwyższy – z urzędu – nie posiadał informacji, które czyniły zasadnym przeprowadzenie w postępowaniu kasacyjnym testu co do tego, czy orzekanie przez sąd odwoławczy, w składzie, w którym zasiadali ww. sędziowie, pozbawiło skazanego dostępu do sądu w rozumieniu standardu konwencyjnego (art. 6 ust. 1 EKPC) i konstytucyjnego (art. 45 ust. 1 Konstytucji). Tym samym należało uznać, że w sprawie skazanego P. B. nie doszło do spełnienia bezwzględnej przesłanki procesowej, określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. na etapie postępowania odwoławczego.

Wspomnieć tu jednak trzeba, że rzeczywiste (nie pozorne) kandydowanie sędziów na wyższe stanowiska sędziowskie (do sądu okręgowego czy apelacyjnego), a zatem, zgłaszanie swoich kandydatur obecnej KRS - organowi, który nie jest konstytucyjnym organem (co dla każdego sędziego posługującego się prawidłowo instrumentarium wykładniczym powinno być wiadome) – z nadzieją na taki awans, powinno być ocenione w aspekcie moralnym i nie trzeba dodawać w jakim kierunku. Sąd Najwyższy w toku kontroli kasacyjnej nie znalazł innych podstaw z art. 439 § 1 k.p.k. (art. 536 k.p.k.).

Mając zatem powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[J.J.]

[a.ł]